

لطفی که کرونا به بهزاد فراهانی کرد!

بهزاد فراهانی، بازیگر، کارگردان و نمایشنامه‌نویس که امسال کتابی از او با عنوان «پنجاه و پنج داستان کوتاه» منتشر شد، این کتاب را حاصل خانه‌نشینی در ایام کرونایی و دستاورد یک سال گذشته می‌داند که زندگی هنری، اجتماعی، سیاسی و عاشقانه‌اش در آن نهفته است و پیش‌درآمدی بر کتاب‌های دیگرش بوده.

به گزارش سایت خبری پرسون، وقتی به سراغ بهزاد فراهانی بازیگر، کارگردان و نمایشنامه‌نویس شناخته‌شده می‌رویم تا از احوال خودش و وضعیت تئاتر بپرسیم، در همان ابتدا می‌گوید، در حال حاضر تئاتری وجود ندارد که بتوان درباره‌اش صحبت کرد و صحبت‌هایش را چنین ادامه می‌دهد: «وقتی زندگی جریان ندارد تئاتر هم وجود ندارد.»

با همه اینها بحث را با این پرسش ادامه می‌دهیم که ۱۴ دی‌ماه امسال شماری از اهالی تئاتر در مقابل مجلس شورای اسلامی تجمع، بیانیه‌ای را قرائت و متن آن را به نمایندگان مجلس ارائه کردند که در آن مطالبات هنرمندان تئاتر از جمله معیشت خانواده تئاتر در سراسر ایران، حقوق ایام بیکاری، تسهیلات بیمه و درمان و دارو، کمک‌های بلاعوض و وام‌های کم‌سود و... قید شده بود، آیا این بیانیه کمکی به بهبود شرایط هنرمندان تئاتر کرده است؟

فراهانی می‌گوید تغییراتی صورت گرفته و قول و قرارهایی داده شده است، اما شهرام گیل‌آبادی، مدیرعامل خانه تئاتر، در جریان جزئیات و مراوداتی که با نمایندگان مجلس انجام شده قرار دارد و اوست که می‌تواند در این باره بیشتر صحبت کند. در ادامه فراهانی درباره تاثیر کرونا بر شرایط تئاتر در سال آینده توضیح می‌دهد: اگر بخواهیم منطقی و رئالیستی نگاه کنیم، همگی باید واکسینه شویم؛ هم تماشاگر و هم بازیگر باید واکسینه شوند تا بتوانیم در آرامش کار کنیم در غیر این صورت هر راه دیگری بی‌فایده است.

وقتی از او می‌پرسیم در همین شرایط نیز تئاترهایی اجرا شده و آیا همین اجراهای محدود می‌تواند امیدهایی ایجاد کند، نظری مخالف دارد و می‌گوید که این‌طور فکر نمی‌کند. او در توضیح دیدگاه خود به تئاترهای آنلاینی که طی دوران شیوع کرونا اجرا شده‌اند اشاره می‌کند: تئاتر قوانین و آیین مخصوص به خود را دارد. تئاتر مثل مجسمه‌سازی، نقاشی، سینما و موسیقی نیست. تئاتر پدیده‌ای است که باید در سالن اجرا شود، مردم بنشینند و بازیگر چشم در چشم تماشاگر کار کند. این‌طور نیست که تئاتر بدون حضور تماشاگر اجرا شود، چنین چیزی اصلاً معنا ندارد. بازیگر تئاتر باید روی صحنه و با حضور تماشاگر بازی کند تا بازتاب بازی‌اش را در چشم تماشاگر و در دل او ببیند و گرنه نبیند، فایده‌ای ندارد.»

فراهانی البته این نکته را اضافه می‌کند که شاید به دلیل سنش است که این نوع اجراها را تئاتر نمی‌داند و او با مضامین نو سازگار نیست، با این حال همچنان تاکید می‌کند که تئاتر را بدین شکل نمی‌پسندد. از طرفی در آذرماه امسال کتاب «پنجاه و پنج داستان کوتاه» از فراهانی منتشر شد. این کتاب شامل ۵۵ داستان کوتاه در ۲۴۸ صفحه است که از سوی خانه فرهنگ و هنر «گویا» در قطع رقعی به چاپ رسید.

او بیش از پنج دهه است که حضوری مستمر در رادیو، تئاتر، سینما و تلویزیون دارد و بخشی از این تجربه‌ها را در قالب این کتاب منتشر کرده است؛ کتابی که به گفته خودش چاپ اول آن تمام شده و چاپ دوم نیز رو به اتمام است. فراهانی درباره کتاب «پنجاه و پنج داستان کوتاه» می‌گوید: انتشار این کتاب به لطف خانم یا آقای کرونا بوده که مرا یک سال خانه‌نشین کرده است. این کتاب دستاورد یک سال گذشته من بوده و زندگی هنری، اجتماعی، سیاسی و عاشقانه‌ام در این داستان‌ها نهفته است.

البته به نظر می‌رسد این کتاب شروعی برای کتاب‌های دیگر فراهانی باشد چنان‌که خودش آن را پیش‌درآمد کتاب‌های دیگر قلمداد می‌کند: در حال چاپ تمامی آثارم از جمله نمایشنامه‌ها، نمایش‌های شب رادیو، فیلمنامه‌ها و قصه‌هایم هستم. کتاب «پنجاه و پنج داستان کوتاه» در واقع پیش‌درآمد چاپ کارهای دیگرم است و دستاورد این یک سال.

منبع: اعتماد